

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

A. T.

státní příslušností Ruská federace

trvale bytem R.

zastoupená Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem

sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2020 č. j. CPR-45078-3/ČJ-2019-930310-V243

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21. 7. 2020 č. j. CPR-45078-3/ČJ-2019-930310-V243 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Ladislava Bárty, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 10. 2019 č. j. KRPA-351487-11/ČJ-2019-000022-SV, a to tak, že část výroku ve znění: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit*

vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky,“ se mění a nově zní: „Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“ Dále se část výroku ve znění: „Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování do 15-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí,“ mění a nově zní: „Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let.
3. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalovaný nesprávně zvažil přípustnost vyhoštění, jelikož akceptoval nesprávný postup správního orgánu prvního stupně, který si nevyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování žalobkyně do Ruské federace možné a zda jí v případě návratu do Ruska nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle ní tak správní orgány nezjistily skutkový a právní stav tak, jak ukládá ust. § 2 a § 3 správního řádu. Podotkla, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí k povinnosti opatřit si před vydáním rozhodnutí závazné stanovisko Ministerstva vnitra poznamenal, že žalobkyně pochází z bezpečné země původu a současně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena skutečnému nebezpečí ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně dodala, že tento závěr správního orgánu prvního stupně žalovaný aproboval. S tímto se neztotožnila, neboť Ruská federace není považována za bezpečnou zemi původu (vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců). Zdůraznila, že vyžádání závazného stanoviska je postupem, od něhož se nelze odchýlit až na výjimky stanovené v § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uzavřela, že postup správního orgánu prvního stupně byl nesprávný, odporoval ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, nezákonné je i rozhodnutí žalovaného, který tuto vadu neodstranil.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že protiprávní jednání žalobkyně bylo řádné zjištěno, doloženo a odůvodněno. Podle jeho názoru nedošlo k takovým procesním pochybením, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení či rozhodnutí, které z něj vzešlo. Odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí. Měl za to, že se dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo, i s tím, co sdělila žalobkyně. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 8. 10. 2019 ve 12:30 hod. byla vyslána policejní hlídka na adresu P., kde se měla nacházet osoba v P. a osoba, která na území České republiky pobývá nelegálně, a mají dělat hluk. V bytě byla přítomna mimo jiné žalobkyně, která předložila nájemní smlouvu na byt, kde byla uvedena jako nájemnice spolu s panem P. Jmenovaný byl jejím druhem, dne ... zemřel. V minulosti měla na území České republiky povolen pobyt za účelem sloučení. Vzhledem k podezření, že se zde nachází nelegálně, byla dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěna. Oznámením správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 10. 2019 č. j. KRPA-351487-8/ČJ-2019-000022-SV bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
7. Při svém výsledku dne 9. 10. 2019 žalobkyně uvedla, že je po zdravotní stránce v pořádku, je rozvedená a bezdětná. Do schengenského prostoru vstoupila před sedmi lety, od té doby je zde nepřetržitě. Do České republiky přicestovala s bývalým manželem za účelem práce. Pak se rozvedli, manžel se odstěhoval. Její nový přítel byl Čech, požádala o povolení pobytu za účelem sloučení. Její žádost však byla zamítnuta, na konci předchozího roku bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o zamítnutí její žádosti. Měla měsíc na vycestování. Poté se snažila vyřídit polské vízum či se vdát za českého přítele na ruské ambasádě v Karlových Varech. Přítel však onemocněl, měl jaterní potíže, starala se o něj, dne ... zemřel. Chtěla ho pohřbít, sbalit se a sama se přihlásit na policii. Původně přicestovala na dvouleté pracovní vízum, které si prodlužovala. Věděla, že je zde neoprávněně, ale nevěděla, že platnost jejího pobytu na území České republiky vypršela dne 21. 12. 2017. Bydlí v bytě, má tam pokoj, platí za něj 10 000 Kč. Má občasně brigády, nepobírá sociální dávky, vydělá si 8-10 000 Kč měsíčně. Přítel dobře vydělával. Žalobkyně v České republice nevlastní žádnou nemovitost, nemá zde příbuzné. Nemá vůči nikomu vyživovací povinnost. Ukončení jejího pobytu na území České republiky by nemělo žádný vliv z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Není rodinným příslušníkem občana České republiky nebo Evropské unie. Nemá zde dluhy, pohledávky, ani jiné vazby. V Rusku žijí její rodiče, bratr a dvě sestry. Vrátila by se k nim a starala se o nemocného otce. Nevlastní tam žádnou nemovitost. Věděla, že k pobytu na území České republiky potřebuje platné povolení k pobytu nebo vízum. Žádost o povolení k pobytu podávala, ale byla jí zamítnuta. Nikdy nepáchala trestnou činnost. V domovském státě byla naposledy před pěti lety. Finanční prostředky na vycestování má, vycestovala by dobrovolně. Ve vlasti jí nehrozí žádné nebezpečí.
8. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let.
9. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že část výroku ve znění: *„Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky,”* se mění a nově zní: *„Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.”* Dále se část výroku ve znění: *„Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č.*

326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování do 15-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí," mění a nově zní: „Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
12. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, a) rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné, b) pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, nebo c) jde-li o občana Evropské unie.
13. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
14. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.
15. Městský soud v Praze přisvědčuje námitce žalobkyně, že si správní orgán prvního stupně v rámci rozhodování o správním vyhoštění nevyžádal závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování žalobkyně do Ruské federace je možné. Takový postup je v rozporu s ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle daného ustanovení je policie povinna si takové stanovisko vyžádat. Nemusí tak učinit zaprvé za předpokladu, že rozhoduje o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a že cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné. O takovou situaci se však v posuzovaném případě nejednalo. Zadruhé lze od požadavku na vyžádání závazného stanoviska ministerstva o možnosti vycestování cizince upustit, pokud jde o občana Evropské unie, což nebyl případ žalobkyně. Třetí situací, kdy není třeba, aby si policie vyžádala závazné stanovisko ministerstva ohledně možnosti vycestování cizince, je ta, kdy cizinec pochází z bezpečné země původu a zároveň neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven skutečnému nebezpečí. K tomu soud uvádí, že žalobkyně sice při výslechu sdělila, že jí v domovské zemi žádné nebezpečí nehrozí, avšak správní orgány nesprávně posoudily, zda žalobkyně pochází z bezpečné země původu. Jak jednoznačně vyplývá ze správního

spisu, žalobkyně je ruské státní příslušnosti. Seznam bezpečných zemí původu je obsažen ve vyhlášce č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Ruská federace se však na tomto seznamu nenachází.

16. Úvaha správního orgánu prvního stupně, že: *„Vycestování cizinky je možné, protože cizinka pochází z bezpečné země původu, která je uvedena ve Vyhlášce č. 328/2015 ze dne 3. prosince 2015, která upravuje seznamy zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, bezpečné třetí země a evropské bezpečné třetí země. Současně cizinka neuvedla v rámci správního řízení žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona č. 326/1999 Sb.,“* je tedy nesprávná. Správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když si nevyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti žalobkyně vycestovat do Ruské federace a neposoudil tak řádným způsobem, zda jsou dány důvody znemožňující vycestování žalobkyně (ust. § 179 zákona o pobytu cizinců). Tuto vadu nenapravil ani žalovaný, na str. 3 napadeného rozhodnutí totiž uvedl: *„Při hodnocení případné existence důvodů, které by cizince znemožňovaly vycestování, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a závazné stanovisko k možnosti vycestování nevyžadoval, neboť cizinka pochází z bezpečné země původu (viz vyhláška 328/2015 Sb.) a neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena skutečnému nebezpečí podle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.“* S tímto závěrem nemůže zdejší soud souhlasit.
17. Soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně si měl před vydáním rozhodnutí ve věci vyžádat závazné stanovisko ministerstva k možnosti vycestování cizince v souladu s ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a měl řádně posoudit, zda se žalobkyně může bezpečně navrátit do své vlasti (ust. § 179 zákona o pobytu cizinců). Ruská federace nebyla Českou republikou zahrnuta do výčtu bezpečných zemí původu (vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců).
18. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 s. ř. s.
19. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. a contrario. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. srpna 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně